

напудрени коси; а въ разговоръ тѣ си зели да размисать французски думи. Нѣ прави ти на полско то общество пакъ си оставали дебелашки както и напръдъ. Пиянство то, каране то и насилство то ставали много често; а съдовишта та били много слаби, зашто сиромаси ти нѣмало къдѣ да се оплачатъ отъ лошотии ти на по-силни ти. Всичка та законодателна власть била въ ръцѣ тѣ на държавний сеймъ, който обичайно се събиралъ еднажъ въ двѣ години и траелъ двѣ или три седмици. Нѣ така наречено то *liberum veto* обърнало тия сеймове на праздна формалность; тии не можали да извършатъ ништо добро за царштина та, зашто всякогашъ кога ставало нѣкакво рѣшение, испрѣчвалъ се нѣкой пратенъ (сир. члѣнъ отъ съборъ тѣ) и стигало да извика: »не позволявамъ« (сир. не съмъ съгласенъ или не давамъ воля) и развалялъ сеймъ тѣ. Такъви пратени, които растуровали сеймъ тѣ, повечето били подкуповани или отъ полски ти голѣмци, или отъ нѣкоя близоседна държава, за която било износно да се поддържа безредие то въ Полша.

Слѣдъ смъртъ та на Августа II Саксонский, повече то отъ шляхта та повикала на прѣстотъ тѣ напръжний краль Станислава Лешчинский, когото закрилялъ французский дворъ, като тещъ на Людовика XV. Нѣ друга часть отъ шляхта та, подбутната отъ Русия и отъ Австрия, избрала за краль Саксонский курфиретъ *Августъ III* (синъ на Августъ II). Отъ това раздвоение се породила междуособна война (1733). Руска та царица Анна Иоановна извадила войска, за да помага на Августа III. Станиславъ Лешчинский се отмахналъ отъ Варшава и отишьлъ въ Данцигъ, и тукъ го забиколили Руси ти. Франция му испратила на помощъ малко войска, която скоро се принуди да се прѣдаде, да я плѣнятъ руси ти. Тогава Лешчински се прѣоблѣклъ въ селски дрѣхи, избѣгналъ отъ Данцигъ и прѣстолъ тѣ останалъ на Августа. Негово то 13 годишно